

Збарзька централізована бібліотечна система
Центральна бібліотека
Методично-бібліографічний відділ

Збарж - 2018

Підготувала: Буряк Л., методист методично-бібліографічного відділу

Комп'ютерний набір: Буряк Л.

Відповідальна: Бойко О.В., директор
Збаразької ЦБС

Нема минулого, доки є книги.

(В. Бульвер)

Нам важко навіть уявити світ, в якому немає книги. До неї ми звикли з самого дитинства, вона розкривала перед нами дивовижні таємниці життя та давала корисні поради у важку хвилину, вчила нас розуміти самих себе.

Найважливіше призначення книги – зберігати знання, накопичені віками, і передати їх наступним поколінням. Завдяки цьому став можливий стрімкий прогрес людства в останні століття в галузі науки. Більшість наукових відкриттів робиться на основі раніше накопиченої й систематизованої інформації, результатах дослідів з усіх куточків світу. Знання, що ми отримуємо їх із книг, дозволяють нам рухатися вперед, не витрачаючи час на відкриття того, що вже комусь відомо. Книзі ми завдячуємо тим, що й сьогодні можемо насолоджуватися шедеврами давньої літератури.

Спілкування з книгою допомагає людині розвиватися та вдосконалюватися. Адже для того, щоб зрозуміти зміст, який автор прагне донести до читача, треба читати вдумливо, уважно, підключати свій власний досвід, вміти аналізувати інформацію. І якщо читачеві це вдається, то перед ним розкривається цілий світ цікавих подій, глибоких душевних переживань, інтелектуальних відкриттів.

Книга, написана багато століть назад, допомагає нам пізнати світогляд і мислення наших далеких предків, розкриваючи тим самим секрети людської сутності. Завдяки книгам ми можемо прослідкувати еволюцію світогляду

людини, суспільного устрою, етичних норм. Книги зберігають всю відому історію нашого існування на Землі.

Сьогодні книга дещо втрачає свої позиції по відношенні до інших високотехнологічних засобів комунікації. Але в цьому немає нічого поганого. Електронні книжки, які можна знайти в Інтернеті, значно полегшують і прискорюють доступ до потрібної людині інформації. А прихильників читання традиційних книжок завжди буде багато, адже спілкування з друкованою книгою викликає особливе відчуття, ніби спілкуєшся з живою людиною.

Та все ж таки книга – невід’ємна частина людської культури, справжнє джерело різноманітних знань. І лише від людей залежить, чи використовуватимуть вони їх на благо собі та оточуючим, чи навпаки.

Книга подібна до колеса машини. Стережіться цих чорних рядків на білому папері, це сили, вони складають комбінації, зливаються, роз’єднуються, входять одна в одну, крутяться одна в одній, розмотуються, зв’язуються, сполучаються, працюють, один рядок кусає, другий тисне і давить, третій тягне, четвертий зневолює. Ідеї – це своєрідна система зубчастих коліс. Ви відчуваєте, що книга вас затягує. Вона відпустить, надавши вашому розуму нової форми. Іноді читачі відриваються від книги зовсім іншими. Найбільш горді уми і найбільш тонкі, найделікатніші, найпростіші, найбільші підкоряються цій чарівності.

(В. Гюго)

Галузева література

Аджемоглу, Д. Чому нації занепадають [Текст] / Д. Аджемоглу, Д. Робінсон. — 2-ге вид. випр. — Київ : Наш формат, 2017. — 440 с.:іл.

Економіст, професор Гарвардського університету Дарон Аджемоглу і політолог, професор Чиказького університету Джеймс Робінсон взяли знайти відповіді на запитання: чому одні країни – багаті, а інші – бідні? Чи сприяють економіці природні умови і культурний рівень населення? Який політичний устрій допомагає розвитку економіки, а який її знищує? В своїх дослідженнях Аджемоглу та Робінсон спираються на історичні факти, економічні показники і вивчення політичних режимів різних країн світу. Вони виводять декілька правил, дотримання яких розвиває потужну економіку і стимулює розквіт всіх сфер людської діяльності, а ігнорування цих правил призводить до деградації і поступового занепаду. Висновки, до яких приходять вчені, універсальні і справедливі для всіх країн, незалежно від їх географічного положення, культурного або цивілізаційного минулого. «Чому нації занепадають? Походження влади, багатства і бідності» – книга, виплекана критикою, відмічена в рейтингах бестселлерів Wall Street Journal та New York Times, рекомендована до читання найвпливовішими людьми сучасності – Біллом Гейтсом та Марком Цукербергом.

Ключова ідея книги: сталий економічний розвиток можуть забезпечити лише інклюзивні політичні та економічні інститути. На противагу інклюзивним, екстрактивним політичним та економічним

інститути не приводять до сталого економічного розвитку. Якщо коротко, інклюзивні інститути - це політичний плюралізм, демократія, гарантія недоторканості приватної власності, свобода економічної діяльності. Екстрактивні інститути - це авторитаризм, тоталітаризм, неповага до приватної власності (повна відсутність), відсутність вільної економічної діяльності. Книга написана цікаво, доступно, досить переконливо. В книзі розглянуто історію економічного розвитку великої кількості країн: середньовічна Венеція, колоніальне Перу, рабовласницький Барбадос, Конго, постколоніальна Ботсвана, СРСР, Північна та Південна Корея, древні Майя, рабовласницький південь США... Книгу однозначно варто придбати, однак все-таки закралась певні сумніви в правоті авторів. Як на мене, це той випадок коли спочатку придумують теорію, а потім під теорію підганяють факти. Автори пишуть все правильно, досить переконливо, але не думаю, що справа лише в інклюзивних інститутах. Тим хто цікавиться даною тематикою раджу почитати Еріка Райнерта «Як багаті країни забагатіли...». Як на мене Ерік Райнерт значно переконливіший, хоча не такий відомий і розрекламований, можливо тому, що його ідеї ідуть в розріз з догмами Світового банку, МФВ, ВТО і інших інституцій. Тепер трішки критики, як без неї. В кінці книги викладено думку про те, що перехід інків до інклюзивних інститутів врятував би їх від іспанської колонізації. Можна лише посміятись. Лише Бог міг врятувати інків від чуми і віспи від якої в них не було імунітету. Імперія інків була приречена і ніякі інклюзивні інститути її б не врятували. Автори недоречно критикують Макса Вебера і «культурну теорію». Хотілося б запитати авторів, а чому в Італії на півдні та півночі такий різний рівень розвитку? Інклюзивні інститути то ті самі. Чому в США, в межах одних інклюзивних інститутів різні етнічні громади досягають різних економічних результатів. Єврейська та корейська громади багаті, а латиноамериканці та афроамериканці бідні, як це пояснити як не

«культурною теорією»? Критика Джареда Даймонда взагалі недоречна, Джаред писав не про це.

Вергеліс, О. Українська драма [Текст] : епізоди / О. Вергеліс. – Київ: Радуга. – 2016. – 464 с.:фотогр.

Книга відомого театрального критика Олега Вергеліса «Українська драма» — авторський погляд на тенденції, явища, образи, які визначають «температуру» нового сценічного часу (розгін третього тисячоліття).

Режисерські пошуки Едуарда Митницького, Ростислава Держипільського, Андрія Білоуса, Дмитра Богомазова, Станіслава Мойсеєва, Віталія Малахова, Владислава Троїцького, Андрія Приходька. Акторські звершення Анатолія Хостікоєва, Наталії Сумської, Петра Панчука, Ірми Вітовської, Віталія Лінецького, Давида Бабаєва, Валерії Заклунної.

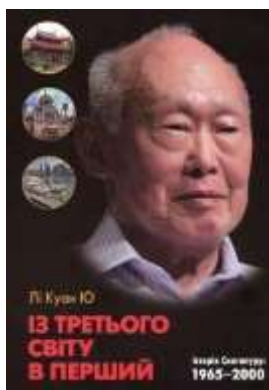
Одна з ключових фігур «Української драми» — Богдан Ступка.

Книга присвячена пам'яті видатного актора.

Ю, Лі Куан. Із третього світу в перший. Історія Сингапуру: 1965-2000 [Текст] / Лі Куан. Ю. – Київ : Видавнича група КМ-БУКС, 2017. – 760 с.

Із третього світу в перший» — спогади Лі Куана Ю, які охоплюють період з 1965-го по 2000-ий рік.

У 1965-му році Сингапур здобув незалежність. З того часу його батькові-засновнику, Лі Куану Ю, довелося вирішити чимало

проблем: як побудувати мирні відносини із вороже налаштованими сусідніми державами, як забезпечити людей житлом та й взагалі підвищити рівень їхнього життя, як налагодити постачання води, як позбутися небезпечних комуністичних партій.

За роки свого управління крихітною державою Лі Куан Ю спромігся зробити, здавалось би, неможливе. Нині його країна – одна із найбільш перспективних у світі. То яким чином цій людині вдалося домогтися цього «чуда»? У цій книжці є відповіді на всі питання.

Шаповал, Ю. Торкнутись історії [Текст] / Ю. Шаповал. .
– 2-ге вид. допов. – Київ : Парламентське вид-во, 2017. – 504 с.

Нову книжку Юрія Шаповала склали його вже переважно опубліковані раніше есеї, газетні дописи та інтерв'ю, присвячені окремим темам і постатям історії України ХХ століття.

В першій із чотирьох частин книжки, найбільшій за обсягом (близько двох третин тексту), зібрано нариси головно з біографічними сюжетами: оповіді про Сергія Єфремова, Володимира Винниченка, Миколу Хвильового, Олександра Шумського, Миколу Скрипника, деяких діячів новішого часу – Александра Солженіцина, Петра Григоренка, Василя Стуса. Серед текстів, присвячених окремим історичним подіям, – есей про трагедію Бабиного яру; спільне з Вадимом Золотарьовим дослідження про працю євреїв в органах ГПУ/НКВД УСРР 1920–1930-х років (докладне спростування поширеного у націоналістичному

середовищі міту про єврейський характер советських каральних органів); короткі публіцистичні тексти про УПА, події в Угорщині 1956 року, ГКЧП.

У другому розділі представлено спостереження щодо політики пам'яті в інших країнах – Німеччині, Росії, Франції та Польщі. Найцікавішими тут видаються нотатки про роботу спільної російсько-української комісії істориків та про дискусії, що виникали на московському круглому столі «Голод на Україні та в інших республіках СРСР 1932–1933 рр.».

Наступний розділ склали автори інтерв'ю різним газетам та радіостанціям і відповіді на запропоновані від них опитування (одне з них від «Критики», надруковане в ч. 11-12 за 2010 рік, кілька інших від газети «День»). Тут ідеться найбільше про сучасну політику, зокрема політику пам'яті. Завершує книжку добірка рецензій на книжки колег-істориків.

Серед чеснот книжки – наявність покажчика (що для публіцистичних видань, на жаль, не є правилом) та чимала кількість ілюстрацій, із яких багато підібрано спеціально для неї, в першодруках їх не було. На карб виданню можна поставити брак покликань на оті першодруки, а також окремі недогляди, як-от згадку на с. 192 про 80-річне членство Лазаря Кагановича у більшовицькій/комуністичній партії, з якої його насправді виключили 1961 року після 50-річного членства.

Художня література

Брати Капранови. Забудь-річка [Текст]: роман / Брати Капранови. – Київ: Нора-Друк, 2016. – 554 с. – (Читацький клуб).

Троє молодих людей завдяки гримасі долі потрапляють на війну під одним іменем – Степан Шагута. Комсомолец воює у дивізії «Галичина», син офіцера УНР – у Червоній армії, а польський жовнір – в УПА.

Багато років по тому випадково зустрічаються двоє їхніх нащадків і між ними спалахує кохання. Герої ведуть родинне історичне розслідування трьох доль, які переплуталися і стали фактично однією потрійною долею – долею українця у Другій світовій війні.

Назва роману походить від старого язичницького символу – Забудь-річки, що розділяє світ живих та світ мертвих. Саме така Забудь-річка протікає між поколіннями у кожній українській родині. Роман увійшов в короткий список (п'ятірка кращих) премії «Книжка року ВВС».

Гоукінз, П. Дівчина у потязу [Текст]: роман / П. Гоукінз. – Харків: Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. – 320 с.

Рейчел щодня о 8:04 сідає на той самий потяг і кожен день долає той самий маршрут. День-у-день, через вікно потяга, вона спостерігає за подружньою парою з будинку №15 та заздрить їхньому щастю. Ще зовсім недавно й вона жила неподалік, на тій

самій вулиці, та була одружена з Томом, який покинув її заради своєї коханки – Анни. Одного дня, Рейчел бачить Меган – «щасливу» мешканку будинку №15 – в обіймах іншого чоловіка. А невдовзі Меган зникає без сліду.

Розповідь у книзі ведеться від імені трьох жінок – Рейчел, Анни і Меган. 32-річна Рейчел Уотсон має проблеми з вживанням алкоголю. Кожен день вона їздить на електричці з передмістя в Лондон нібито на роботу, але в дійсності вона лише створює про це видимість для своєї колишньої однокурсниці Кеті, яка здає їй кімнату в своїй квартирі.

Під час поїздки на електричці Рейчел кожен раз розглядає у вікно подружню пару, яку вона для себе називає Джесс і Джейсон. Вони живуть неподалік від її колишнього будинку, де вона жила разом з чоловіком Томом, і де той живе тепер з новою дружиною Анною і їх дитиною. Рейчел вкрай важко переживає розлучення, яке, як вона вважає, сама ж і спровокувала. Через свою нездатність завагітніти Рейчел почала випивати і псувати відносини з чоловіком і оточуючими і так поступово розвалила шлюб. Після розлучення Рейчел стала ще більше випивати і, будучи п'яною, дзвонити, плакати і писати повідомлення колишньому чоловікові про те, що вона його любить, чим вкрай докучала Тому і його новій дружині. Ситуація ускладнюється тим, що через випивку Рейчел не завжди вдається пригадати, що саме вона робила напередодні.

Дочинець, М. Мафтей. Книга, написана сухим пером [Текст] / М. Дочинець. – Мукачєво: Карпатська вежа, 2016. – 352 с.

Дивовижні речі, про що навперобій писали газети 1852 р., відбуваються в підкарпатському русинському містечку Мукачеві. Там зникають дівчата. Упродовж року пропало безвісти восьмеро дівць різних верств і сповідання. Місцева жандармерія збилася з ніг у пошуках, та все намарно. Відряджений у спомогу кінний загін жандармів із Кошиць теж не напав сліду. Магістрат зажадав допомоги

Будапешта. «Доки столичні детективи провадять розшуки, розтривожена громада міста сама вдається до всіх зарадних засобів. Залучили в поміч знаного в домінії знатника на ім'я Мафтей Просвирник, якого за хист до лічництва милує навіть родовите панство Великої Мадярщини». ...Всі дивляться в дзеркало і майже ніхто не заглядає за скло, за срібний покрив. А головна ж тайна там. Він зазирнув... Для чого переповідаються історії? Може, з волі блукаючого відлуння, а може, тому, що діла проминулі срібними нитками вплітаються в мережу сьогочасної доби... Ось одна з них – наскільки вірогідна, настільки ж неймовірна.

Жадан, С. Інтернат [Текст]:
роман / С. Жадан. – Чернівці: Meridian Czernovitz, 2017. – 336 с.

Роман «Інтернат» розповідає про те, як змінилося життя людей, коли на Сході України почалась війна. «...Одного разу, прокинувшись, ти бачиш за вікном вогонь, – йдеться в анотації. – Ти його не розпалював. Але гасити його доведеться й

тобі...Січень 2015 року. Донбас. Паша, вчитель однієї зі шкіл, спостерігає, як лінія фронту неухильно наближається до його дому. Стається так, що він змушений цю лінію перетнути. Щоби потім повернутись назад. І для цього йому щонайменше потрібно визначитись, на чиему боці його дім...».

«Переконаний, багато речей має бути реалізовано і втілено на базі творчості Сергія Жадана, зокрема, це стосується і його останнього роману «Інтернат». Зі свого боку, як Міністр, я буду відкрито лобіювати реалізацію його творчості та ідей. Це супер-сучасник і той, хто поведе за собою багатьох людей. Впевнений, таких людей треба цінувати та надавати всіляку підтримку. Література – рушійна сила. Наше майбутнє якраз за літературою і поезією, адже Україна глибоко поетична у своїй суті. Наші «пророки» завжди були літераторами, як приклад: тоді це були Шевченко, Леся Українка, Франко, а зараз – Андрухович, Жадан, Забужко та інші автори, за творчістю яких сьогодні ідентифікують успіхи України», – прокоментував цю подію Міністр культури України Євген Нищук.

Калитко, К. Земля загублених, або маленькі страшні казки [Текст]: оповідання / К. Калитко. – Львів: Видавництво Старого Лева, 2017. – 220 с.

Земля Загублених щодня дрейфує морями альтернативної географії строго паралельно із нашою щоденною, звичною географією. Земля Загублених виникла для того, щоб надто інші люди, витіснені з «нормального» світу, мали куди піти. Виросла з потреби в укритті та оперті. Вона перероджується і розростається щоразу, коли черговий інакший переживає свою відкинутість, і тому постійно оточена водою, як

ембріон. Тому й усі неймовірно різні люди цього малого світу — так чи інакше родичі, так чи інакше повторюють долі одне одного. Ця книжка в ритмі дихання — про них. Кожна історія — як міст через воду, щоб пройти і навчитися дихати в унісон з іншими.

Келлі Марта Холл. Бузкові дівчата [Текст]: роман / Келлі Марта Холл. – Київ: Нора-Друк, 2017. – 544 с. – (Читацький клуб).

Кароліна Феррідей працює у Французькому консульстві у Нью-Йорку. Але її життя кардинально змінюється, коли гітлерівська армія вторгається до Польщі у вересні 1939 року, а невдовзі у 1940 році окупує Францію.

Польська дівчина Кася Кужмерик розуміє, що її безтурботна молодість закінчилася, коли, після окупації Польщі нацистами, починає виконувати доручення підпільного руху опору.

У напруженій атмосфері один хибний крок може мати згубні наслідки.

Для амбітної молодої німецької лікарки Гerti Oberhoyer оголошення про роботу у перевиховному жіночому таборі здається квитком у нові професійні сфери. Але вона опиняється в пастці нацистського концтабору і стає однією з лікарів-злочинців, що робили досліди над живими людьми.

Життя цих трьох жінок неймовірним чином перетинається. Їхні історії розгортаються на різних континентах: від Нью-Йорка до Парижа, Німеччини та Польщі. Кароліна і Кася прагнуть відновити справедливість для тих, кого історія забула.

Це захоплива книжка про подолання мирними людьми тих випробувань, з якими їх зіштовхнула війна. Келлі майстерно доповнила історичне тло чудовими персонажами.

Кінг, С. Зона покриття [Текст]: роман / С. Кінг. – 3-тє вид., – Харків: Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015.– 432 с.

Якщо хтось і здатний написати Великий Містичний Роман-Катастрофу, то це – Стівен Кінг, найуспішніший автор бестселерів. За його творами було знято декілька фільмів, у тому числі й «Людина, що біжить» з Арнольдом Шварценегером у головній ролі. Твори Стівена Кінга неодноразово здобували літературні премії: Bram Stoker Awards, Horror Guild, Horror Writers Association, Hugo Awards, Locus Awards, National Book Foundation,

Nebula, O. Henry Award, World Fantasy Awards.

Усе починається в сучасному, і тому такому рідному, світі – дорослі теревенять про загрозу терористичних атак, діти не тямляться від ай-подів та мелодій для мобільних, з приймачів лунає Брітні Спірс. Подія, яку пізніше назвуть «Імпульсом», розпочалася у пообіддя першого жовтня о 15:03 за східним часовим поясом. Настають апокаліптичні зміни – на всіх, хто приклав вухо до слухавки мобільного, діє Імпульс, що витирає свідомість людини, мов програмне забезпечення з жорсткого диску, оголюючи її первісні лють та жорстокість. При розумі залишаються лише консерватори і диваки, які відкинули прогрес і не користувались мобільними телефонами. Але чи вдасться їм вижити в новому світі божевільних мобілоїдів, пусті очі яких ховають ще не одну таємницю?

Книга складається із восьми розділів, які по суті утворюють певні етапи у цій історії.

Кокотюха, А. Червоний [Текст]: роман / А. Кокотюха. – Харків: Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017.– 317 с.

«Червоний» – це історичний роман про події в Україні після Другої світової війни – кінець 40-х років. Дія у творі розгортається на Західній Україні у час, коли там діяли українські повстанці, а також у радянських концтаборах у Сибіру.

Щоб розуміти, що відбувається сьогодні, треба подивитись в недалеке минуле. Ще живі безпосередні учасники і очевидці тих подій. Коли я готував цю книгу, я говорив з живими людьми. Саме вони є героями роману, а не повстанський ватажок Червоний, хоча про нього безпосередньо йдеться в романі. Але він сприймається як цілісна натура очима чотирьох людей, які до того часу не сприймали того повстанського руху, який він очолював, в якому безпосередньо брав участь, і не розуміли, за що він бореться. Навіть вважали його своїм ворогом. І спілкування з ним поміняло їхній світогляд.

Повстанський рух, якого я частково торкаюсь у романі, неоднорідний і неоднозначний. В середині цього руху було дуже багато розбіжностей, дуже багато неузгодженостей. Але всі вони мали одну мету – звільнити Україну від окупації. Просто в кожного були свої методи. Але розуміли вони все це однаково.

І ось моя мета – щоб люди не тільки на Заході України, але й на моїй території України (а я сам з Ніжина Чернігівської області), а також зі Сходу країни зрозуміли: ми всі різні – і ментально, і територіально – але мета у нас всіх мусить бути одна – мати Україну, яка звільняється від радянського минулого.

Мельниченко, Н. Я Не боюсь Сказати: найвідвертіша книга для підлітків [Текст] / Н. Мельниченко. – Харків: Фоліо, 2017. – 213 с.

Настя Мельниченко – народилася у 1984 році в Києві. Громадська діячка, в минулому журналістка, мама двох синів – Ярослава і Северина. У липні 2016 року мережу Інтернет підірвала потужна акція #ЯНеБоюсьСказати, в якій тисячі жінок і чоловіків розповіли свої історії. Ця акція прогриміла не лише в Україні, але й за її межами. Тоді ж почалися розмови про те, що робити, аби не допустити такої кількості насильства. Настя Мельниченко, ініціаторка акції, вирішила написати книжку, в якій розповісти підліткам про те, як не допустити сексуального насильства стосовно себе, а також як поводитися і до кого звертатися, коли насильство вже сталося.

У 2016 році тег «#ЯнеБоюсьСказати» дуже швидко розійшовся в соціальних мережах та навіть став міжнародним. Анастасія Мельниченко, авторка тегу та цієї книжки, бажала показати, наскільки поширене насильство та чому необхідно боротися з табуванням цієї теми. Наступним кроком активістки стало написання книги «#ЯнеБоюсьСказати». Вона має на меті відверто розповісти молодим читачам та їхнім батькам про проблеми насильства та боротьбу з ним, гармонійних відносинах та сексуальне партнерство. Це найсміливіша книжка про сексуальне виховання в Україні, позбавлена упереджень. Вона піднімає питання солідарності, булінга, об'єктивізації та фемінізму, розповідає про види та способи насильства. Окрему увагу приділено взаємодії з органами порядку.

*Етвуд, М. Оповідь служниці [Текст]: роман / М. Етвуд.
– Харків: Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017.– 270
с.*

Роман-антиутопія Маргарет Етвуд «Оповідь служниці» вперше був виданий у далекому 1985 році. Український переклад книги з'явився лише цього року та відразу став одним з найбільш обговорюваних видань. Власну роль у цьому процесі відіграв вихід однойменного серіалу, який нещодавно було продовжено на другий сезон. Про що ця книга? Про «ідеальне» суспільство майбутнього, в якому у жінок та й у чоловіків по суті більше немає права вибору. Попереднє суспільство зазнало краху через розмаїття вибору. Натомість з'явилося нове суспільство, просякнуте «християнськими цінностями та любов'ю до ближнього». У Галааді все давно вирішено, залишається лише змиритися й виконувати заздалегідь визначену роль. Проте благими намірами, як відомо, вимощена дорога в пекло. По-іншому назвати те, про що розповідається в книзі, неможливо. У Галааді жінки більше не можуть працювати, володіти майном, читати, розпоряджатися своїми тілами та навіть мати ім'я. Їхнє призначення полягає в народженні дітей. Проблема в тому, що після глобальної екологічної катастрофи далеко не всі жінки здатні мати дітей. Тепер для цього є служниці, яких готують у спеціальних центрах. Якщо служниця не впорається із «завданням», її відправлять до іншого командора. Так відбувається до того моменту, поки служницю не визнають «не-жінкою» і не відправлять до колоній на прибирання токсичних відходів. Сторінка за сторінкою перед читачами розгортається історія Фредової (в минулому Кейт). Вона живе в будинку командора та його безплідної дружини. Значну частину книги становлять спогади героїні з колишнього

життя. Чоловік, маленька донечка, невгамовна матір, робота редактором, найкраща подруга... Спочатку заборона працювати й мати банківський рахунок, маніфестації та вбивства протестантів, потім відчай і спроба втекти з підробленими паспортами. Їх впіймали, доля чоловіка та дитини невідома. Кейт стала однією з численних безіменних служниць, яка не мала жодної надії на порятунок. Загалом після прочитання виникає більше питань, ніж відповідей.

